

Komune in še kaj

Skoro po vseh krajih po Sloveniji na dolgo in široko razpravljajo na zborih volivcev o ustanavljanju komun. Dobro bi bilo, če bi se tudi v našem kolektivu nekoliko ukvarjali s tem vprašanjem ter dobro premislili, na katero stran se bomo odločili. Vsem nam je znano, da sta predvideni v bivšem kamniškem okraju dve komuni. Prva komuna naj bi imela svoje središče v Kamniku, druga pa v Domžalah. Kraji, ki so predvideni, da bodo spadali pod kamniško komuno, so se vsi sprijaznili s to odločitvijo. Vse drugačna slika pa se kaže v krajih, ki naj bi bili priključeni Domžalski komuni. V mnogih krajih je na zborih volivcev prišlo do odkritega odpora, pod nobenim pogojem se nočejo priključiti Domžalam. Prav posebno se temu protivijo Mengšani, sklenili so, da raje ostanejo sami ali pa se priključijo Kamniku, seveda, če bi jih Kamničani marali. Kakor pa mi je znano, se Kamničani prav nič ne ogrevajo za ta predlog. Kje so vzroki, da se volivci nočejo izjaviti za Domžale, so nam delno znani. Tudi v našem kolektivu je večina ljudi, ki se ne strinja niti s tem, da že sedaj spadamo pod občino Domžale. Zelo dobro bi bilo in nujno, da se naredi sestanki po vseh prizadetih kolektivih, kjer naj ljudje sami izjavijo, za kakšno odločitev so. Odgovarjajoči forumi pa morajo biti pripravljani, da bodo odločitev volivcev spoštovali in da ne bodo naredili zopet po svoje, tako kot se je zgodilo ob ustanavljanju sedanjih občin, kjer se mišljenja volivcev niso upoštevala.

Na mnogih zborih volivcev so bili izraženi razni novi predlogi, za ustanovitev nove, tretje komune v

bivšem kamniškem okraju. Ta nova komuna naj bi obsegala občino Mengeš, Radomlje ter del domžalske občine, in sicer Jarše in Količevo. Ta ideja sicer ni napačna, vprašanje je le gospodarski obstoj in razvoj te nove komune. Res je, da bi bilo treba ustanoviti popolnoma nov center, kar bi bilo vezano na velike stroške, vendar pa to ne bi bila ovira, kajti ljudje bi bolj občutili, da so res sami odgovorni za razvoj in obstoj komune, vedeli bi namreč, da so sami tako odločili in da se njihova mišljenja upoštevajo.

S to odločitvijo bi dosegli cilj, visoko politično in gospodarsko zavest, kakršna se zahteva od vsakega člana komune.

Gospodarski položaj te novo zamišljene komune tudi ne bi bil tako šibak, da se ne bi mogla razviti v res takšno komuno, kot se to zahteva. Tudi teritorialno bi zavzemala dovolj velik kompleks, vendar pa bi bil center, če bi se ustanovil v Preserjah, za vse enako oddaljen. Res, da je to le ideja, katera pa ne sme biti tebi nič meni nič zavržena, temveč naj bi odgovorni forumi temeljito pretresli ta predlog, saj je to ideja, ki živi v volivcih že od ustanovljenja sedanjih občin.

Razumljivo je, da bi bila s tem domžalska komuna precej okrnjena, vendar pa bi še vedno zavzemala teritorialno in gospodarsko dovolj močen kompleks, ki bi imel vse pogoje za uspešen razvoj komune. Na ta način bi nastali dve komuni, ki bi tekmovali med seboj v boljšem gospodarskem razvoju, člani komune pa bi bili na obeh straneh zelo zadovoljni. tS

Plenumi sindikata delavcev in nameščencev tekstilne industrije Slovenije

Dne 11. decembra 1954 je zasedal Plenum sindikata tekstilnih delavcev in sprejel nekaj važnih sklepov.

Plenum je obravnaval družbeni plan za leto 1955 s posebnim poudarkom za povečanje plana v tekstilni industriji in novo tarifno politiko, kot jo predvideva tudi nov družbeni plan. S tem v zvezi pa je nakazal naloge sindikalnih organizacij za izvajanje vseh teh nalog. Plenum je ugotovil, da predloženi družbeni plan vsebuje značilnejše spremembe v instrumentih bodočega razvoja naše gospodarske politike, ter da je poudarjena v njem veliko večja skrb za neposredno izboljšanje našega življenjskega standarda. Veliko pozornost posveča družbeni plan tudi ustalitvi tržišča in sta-

bilizaciji cen, ki so prav v tekočem letu s svojim stalnim naraščanjem (kar je primer tudi v tekstilnih podjetjih) povzročile padec življenjskega standarda naših delovnih množic. K izboljšanju tega stanja bo brez dvoma pripomogel tudi nov sistem razdelitve dohodkov v naših gospodarskih podjetjih ter nova tarifna politika, ki bo v večji meri silila in dajala stimulativnost, kot kolektivu tako tudi posamezniku, za povečanje proizvodnosti, s čimer bo ustvarjeno tudi več produktov.

V nadaljnji razpravi o družbenem planu je plenum dokazal, da z njim iz navedenih vzrokov soglaša in ga tudi osvaja. Vendar pa bo dane pripombe iz disku-

sije, kot je odprava nočnega dela žena-mater, kateremu vzrok so ozka grla v premajhnih kapacitetah naših predilnic do tkalnic, moral republiški odbor še nadalje reševati z merodajnimi forumi za njih odstranitev in tako tudi samo odpravo nočnega dela.

*Zadnji meter
ksilolitnih tal
polagajo
v novi predilnici.*

Diskusija sama je pokazala, da je za izvedbo navedenih nalog v naših kolektivih treba v večji meri najti tudi zainteresiranost našega tehničnega in vodilnega kadra, zato je predlagal Plenum, da se v prihodnje uvede tudi za ta kader sistem nagrajevanja po učinku dela, to je premijski sistem. Sindikalne organizacije se morajo v prihodnjem letu močneje zainteresirati in uveljaviti pri izvajanju tarifne politike, zlasti če upoštevamo predvidene spremembe v načinu nagrajevanja, to je nagrajevanja po delovnem učinku.

Plenum je nadalje razpravljal tudi o vprašanju strokovnega šolstva v naši industriji in prišel do zaključka, da je to eno od najvažnejših nerešenih vprašanj v naši industriji. Vzrok temu je nerešeno vprašanje kvalifikacije za industrijski način dela, saj so sedanje kvalifikacije postavljene v smislu obrtniške dejavnosti, ki ne ustreza visokorazvitemu industrijskemu načinu dela v naši tekstilni industriji. Za izvršitev te naloge se je zadolžilo predsedstvo Republiškega odbora, ki naj skupno s Svetom za prosveto in kulturo reši vprašanje pridobivanja kvalifikacije delavstva v naši industriji. Republiški odbor pa naj uredi z merodajnimi forumi vprašanje vajenskih šol v naši industriji, do katerih je v posameznih centrih zavzeto različno stališče. Seveda pa so dolžne sindikalne organizacije nu-

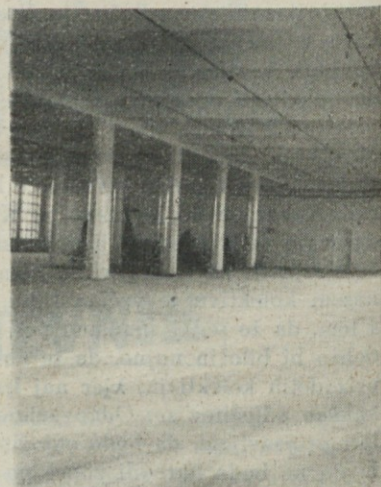
dit Republiškemu odboru za rešitev tega vprašanja svojo pomoč in dati svoje mišljenje za čim hitrejšo ureditev tega vprašanja.

Nadalje se je tudi razpravljalo o organizacijskih vprašanjih sindikatov in o zavzetem stališču komisije pri CSZSJ ter ocenilo kot pravilno karakterizacijo in vlogo dela sindikalnih organizacij.

Plenum je bil tudi mnenja, da so strokovni sindikati še nadalje potrebni že glede na različne probleme posameznih panog. Ti problemi pa niso in ne morejo biti samo vprašanje gospodarskih organov. Nadalje je Plenum smatral, da je predlog združitve sindikata tekstilcev in usnarjev nesprijemljiv. Pozdravljal pa je predlog, da bi občni zbori sindikalnih organizacij ob koncu vsakega koledarskega leta. Delo sindikalnih organizacij je pa treba tako prilagoditi, da ne bi škodovala sprememba sami kvaliteti občnih zborov.

Za izvedbo vseh nalog, ki jih je Plenum RO nakazal sindikalnim organizacijam, so sindikalne organizacije dolžne, da članstvu le-te pravilno tolmačijo. Saj je razviden celoten material iz navedenega Plenuma v »Delavski enotnosti« z dne 24. decembra 1954.

Iz navedenega materiala je razvidno, da bo imel naš novo izvoljeni Izvršni odbor dokaj težko nalogo v tem letu in da se bistveno naloge sindikata niso prav nič

*Lepa in svetla
je nova
suha predilnica.*

zmanjšale, temveč ostanejo iste kot so bile. Zato se dobro pripravimo za naš občni zbor, da bomo izvolili najboljše člane našega kolektiva v nov Izvršni odbor. Novo izvoljenemu Izvršnemu odboru pa želimo obilo uspehov v letu 1955.

IK

Iz obiska pri ljubljanskih poklicnih gasilcih

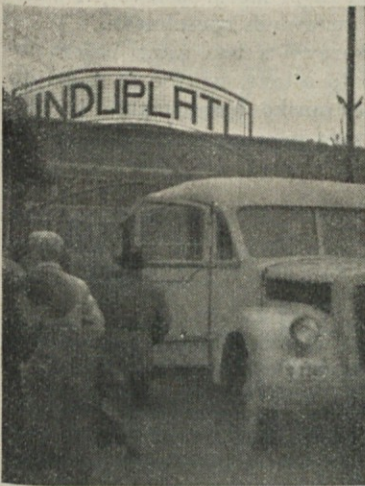
V petek 10. decembra 1954 so naši gasilci napravili poučno ekskurzijo k poklicnim gasilcem v Ljubljano, ki imajo svojo orodjarno v Mestnem domu na Krekovem trgu. Moram pritrđiti, da je bil ta obisk zame, in lahko tudi trdim za ostale gasilce, posebno doživetje. Saj smo mi, z našim orodjem in z našo brizgalno, pravi nebogljenčki« v primerjavi z orodjem in opremo ter brizgalnami ljubljanskih gasilcev. Že sama ogromna hala, v kateri stoji postrojenih pet ogromnih gasilskih avtomobilov v vedni pripravljenosti, je napravila na

nas, ki smo navajeni na skromno opremo in še bolj skromne gasilske naprave, globok vtis. Občutek smo imeli, da je Ljubljana in njena okolica spričo take gasilske organizacije varna pred požarnimi katastrofami.

Ker nas je vodstvo tovarne že poprej prijavilo, nas je pričakal in ljubeznivo sprejel desetar tov. Boh, ki nas je takoj uvodoma vprašal, kaj nas kot gasilce najbolj zanima in kaj želimo, da nam pokaže in obrazloži. Odgovorili smo mu, da nas zanima prav vse, kar je

v zvezi z gasilstvom, ker smo ta izlet napravili prav zato, da bi za našo gasilsko organizacijo kaj pridobili in se izpopolnili vsaj v neki meri z gasilsko-reševalno službo, katero v našem društvu pogrešamo. Zeleni smo, da nas seznanijo tako s tehnično, kakor z organizacijsko platjo njihove gasilske organizacije. Ker je tov. Boh našim željam radevolje ljubeznivo ustregel, se je odločil, da bo začel kar s tehnično stranjo in nas je povabil, da mu sledimo v orodjarno.

Najprej smo si ogledali garaže gasilskih avtomobilov. Rekel nam je, da ni treba pričakovati, da bomo videli moderne gasilske avtomobile z vsemi modernimi pripomočki in napravami. Ljubljana teh nima. To pa, kar tu vidimo, še iz daleka ne zadostuje za potrebe mesta Ljubljane in bodo morali mestni očetje prej ali slej misliti na nabavo novih, modernih gasilskih avtomobilov. Vodil nas je nato od enega do drugega in pri vsakem pojasnjeval njegove funkcije in njegov ustroj. Vsak gasilski avto ima tudi točno določeno zasedbo po gasilcih, kjer vé vsak gasilec za svoje mesto. Vsak avto je namreč zaseden s 27 gasilci, od katerih vsak točno vé, kje je njegovo mesto in za katero orodje mora zagrabiti, ko avto pridrvi na požarišče. Zanimalo nas je, če kdaj kateri gasilec v primeru alarma zamudi svoje mesto in kako je potem na požarišču, ako ga ni. Tov.

Naš avtobus nas je tudi v preteklem letu srečno prevažal.

Boh nam je pojasnil, da k sreči so to zelo redki primeri, ker je to za poklicnega gasilca največja sramota, ki ima za posledico disciplinski pregon. Iz previdnosti gre vsak gasilec, ko je v pripravljenosti, oblečen spat. K počitku leže oblečen, le škornje sezuje in jih postavi pred posteljo tako, da je mimogrede v njih, ko zasliši alarm.

Nato nas je peljal v orodjarno in nam pokazal plezalne vrvi, drogove in lestve, na katerih je nekaj članov-gasilcev izvedlo nekaj prav zanimivih vaj. Poizkus plezanja po vrveh in drogovih so izvedle tudi nekatere naše članice, zlasti Mara je hotela pokazati svojo gasilsko spretnost, pa se ji zdaleka ni posrečilo to, kar so izvedli ljubljanski gasilci. No, voljo so imeli dobro in tudi to je nekaj. Nato so nam pokazali nekaj plezalnih vaj s pomočjo premikalne lestve, po kateri so se vzpenjali iz nadstropja v nadstropje in nam pokazali tehniko reševanja ljudi iz gorečih večnadstropnih zgradb. Priznali smo si, da kaj takega pri nas še dolgo ne bomo zmogli. Ogledali smo si še nekaj drugih reše-

valnih naprav za primer večjih povodenj in drugih elementarnih nesreč.

Prav z zanimanjem smo poslušali, ko nam je nato pripovedoval o stanju organizacije društva, o življenju v njem ter o tovarištvu v društvu. Ker so poklicni ga-

Jože in Srečo sta zadovoljna z izvršenim delom.

silci, in ker je to njih glavni poklic, imajo natanko določen delovni čas, prav tako 8 ur kakor pri vsakem drugem delu. Ta čas se pa deli:

1. na praktično delo v orodjarni,
2. na vsakodnevne gasilske vaje,
3. na teoretični pouk.

Vsak gasilec je nato 8 ur v rezervi, kar pomeni, da je sicer prost, vendar pa se ne sme odstraniti iz gasilskega doma. Zato imajo kar v domu družabno sobo, ki izgleda kakor kakšna menza. V njej čitajo, igrajo šah, biljard in druge družabne igre, s katerimi si krajšajo čas. Od doma je tedaj ljubljanski gasilec odsoten skupaj 16 ur. Pa tudi drugače ljubljanski poklicni gasilec ni nikdar prost. Ob tako imenovanem prostem času mora pa vršiti službo dežurnega gasilca v kinematografskih, gledaliških in drugih zabaviških, ki jih v Ljubljani ne manjka.

Pri tem pripovedovanju nam je čas kar prehitro potekel in smo dodobra utrudili prijaznega tov. Boha s svojo radovednostjo in vprašanji, na katere nam je z veseljem odgovarjal.

Moram pritrditi, da smo od tega izleta vsi gasilci res nekaj imeli, kar nam bo ostalo v spominu in kar bomo skušali s pridom uporabljati. Marsikaj smo videli in slišali in želimo, da bi vse to vnesli v naše industrijsko gasilsko društvo in se na tem, kar smo videli in slišali, usposabljali. Prav na podlagi teh izkušenj moramo dvigniti tudi pri nas v društvu tehnično raven, da bomo naposled lahko rekli: »Delajmo še take poučne izlete in osposablajmo se v tehniki gasilstva!« Tudi v našem društvu moramo biti disciplinirani in prihajati radi na gasilske vaje. Pritegnimo v naše društvo še druge tovariše in tovarišice, ki nas sedaj samo od daleč gledajo in opazujejo. Bodimo požrtvovalni in vedno pripravljeni, da ob potrebi hitro, večje in disciplinirano pridemo na kraj nesreče in opravimo svoje človekoljubno delo, pa naj bo to pri požarnih ali drugih nesrečah, in to ob vsakem dnevnem času.

Organi delavskega samoupravljanja v našem podjetju so videli to našo dobro voljo in so nas za naš nesebični trud nagradili z letno dotacijo din 50.000, katero naj organizacija uporabi za táke in podobne poučne izlete in nastope. In to ni malo. Zato tovariši in tovarišice pokažimo, da znamo pravilno ceniti to gesto

upravnega odbora in delavskega sveta s tem, da bo: red, disciplina, požrtvovalnost in vedna pripravljenost, da v vsakem času čuvamo in ohranimo naše podjetje, če bi ga zadela kaka požarna ali druga katastrofa.

Na pomoč!

Sekretar

Strokovni tečaji in proizvodnja

Vsekakor zelo navaden naslov. No, nič zato. Vendar pa pri nas v podjetju malokdo spravlja strokovne tečaje v takšno zvezo. Kdor jih poseča iz lastnega nagiba, navadno misli na »strokovne tečaje in penzijo«, ali pa na zelo sorodne zveze. Za kogar pa so tečaji obvezni — se pač vda v usodo, si želi, da bi čimprej »zmrznila« ta nepotrebna stvar in se počuti heroja, kadar žrtvuje svoj prosti čas. Upam, da je tudi nekaj takšnih, ki ne gledajo s tega stališča, vendar se bojim, da jih je tako malo, da jih lahko štejemo kar med izjeme, ki potrjujejo pravila. Vsi bi morali vedeti, da je za vsako delo potrebno določeno znanje, ki ga novinci navadno ne pridobe, ko se priključujejo delu na strojih ali pa na drugih delovnih mestih. Iz tega sledi nujnost tečajev, ki pa pri nas tako slabo uspevajo in največkrat propadejo, ko se še niso niti dobro začeli. Čemu je tako, ni težko najti odgovora. Namreč, nihče se ne zaveda, da nas živi tovarna in misli le na to, kaj bo delal doma, ker se mu le tisto delo zdi koristno. Včasih koga pripelje celo tako daleč, da hodi v tovarno na počitek, ko se je dopoldan doma nagaral. To je pa vseskozi nepravilno, ker od takšnega delavca ne bo v

tovarni nobene koristi ali pa prav malo. Da je to res, bi lahko podprl s primeri, kar pa nima smisla, ker se tako med seboj predobro poznamo. Kakršen je odnos do proizvodnje, takšen je tudi do strokovnih tečajev.

Spomladi se je pričel tečaj iz predilske stroke in takoj nato usahnil. Izgovori prijavljenih tečajnikov so bili zelo plehki in neopravičljivi, s čimer so dokazali, kako nevažna jim je tovarna. Na žalost se ne zavedajo, da od njihovega dela zavisi kakovost proizvodnje. S takšnimi odnosi bi morali nujno čimprej opraviti z odločnimi ukrepi vodstva podjetja. Vsakdo, ki pride v tovarno, bi moral opraviti po učni dobi neke vrste izpit, ki bi zajel vse potrebno praktično in teoretsko znanje in bi s tem tudi že dosegel neko stopnjo kvalifikacije. Kdor te ne bi dosegel, pač ne bi smel opravljati tistega dela in se bi moral zadovoljiti z nečim, kar zahteva manj umstvenih sposobnosti.

Ne mislim, da bi napravili s tem samo bežen poizkus, ki navadno samo to ostane, temveč se temeljito pripravili na to in vsestransko stoprocentno izvedli. Uspeh ne bi izostal in zato pravim: ne poizkusimo — temveč storimo!

zR

O »Konoplanu«

O priliki obiska v tovarni mi je prišel v roke tudi tovarniški list »Konoplan«. Ko sem listal po njem, sem videl, kako se odvija en del življenja delovnega kolektiva tovarne.

Nove stroje iz Norveške sta montirala naša strokovnjaka.

Kaj sem v »Konoplanu« videl in kaj sem pogrešal? Poleg drugih stvari sem v »Konoplanu« zasledil tudi par dopisov, ki obravnavajo vsebino lista. Tudi jaz bi želel o tem vprašanju napisati nekaj vrstic, ki bodo mogoče vsaj v majhni meri koristile.

Strinjam se s piscem članka »Pismo bralcem« v št. 23, da je list zaenkrat še nekoliko presiromašen, in dodajam, da je zaenkrat tudi še močno enostranski. Gotovo pa je, da ni potrebna niti siromašnost, niti enostranskost lista, ker je delovni kolektiv, ki je eden najmočnejših v okraju, nedvomno sposoben imeti list, ki bi bil vreden moči kolektiva.

Dober tovarniški list je lahko najboljši obveščevalec in povezovalac članov kolektiva. Kot tak pa je tovarniški list zelo potreben in zasluži posebno pozornost tudi s strani vodilnih organov in oseb podjetja. Vendar pa se zaenkrat še čuti, da je list prepuščen dobri volji nekaj ljudi, ki po svojih močeh in znanju vzdržujejo list pri življenju, ne uživajo pa dovolj podpore s strani tovarišev, ki bi lahko s svojim znanjem in izkušnjami ipd. nedvomno veliko pripomogli k izboljšanju lista. Tak list pa bi bil lahko tudi zelo dober učitelj delovnega kolektiva, kar je seveda velikega pomena za napredek in razvoj i kolektiva i podjetja samega oz. njegove proizvodnje.

Za »Konoplan« zaenkrat še ni mogoče trditi, da predstavlja pravo sliko življenja in dela kolektiva v podjetju, ker je delavnost kolektiva mnogo širša.

Mislim, da je ena osnovnih pomanjkljivosti »Konoplana« ta, da ne kaže, kako živi in dela kolektiv kot proizvajalec in kako upravlja podjetje. »Konoplan« kaže samo eno stran tega življenja. Pogrešam na kratko obrazložene sklepe UO, DS, sindikata ipd., obdelavo raznih vprašanj, ki so važna za upravljanje in proizvodnjo, podatke s pripombami o izgubah, ki nastanejo za kolektiv zaradi izmečka, nepravilnega ravnanja in razsipanja s surovinami in raznimi mazivi, škoda, ki nastane zaradi povsem nepotrebnih nezgod,

dalje prikazovanje borbe in pogojev podjetja za tržišče, vprašanje nagrajevanja, poslovni odnosi podjetja s tujimi in domačimi odjemalci, za katere mnogi člani kolektiva ne vedo, s kom vse obstajajo, dalje kritični prikazi napak in nepravilnosti v podjetju ter njihove posledice, najaktualnejša vprašanja podjetja in kolektiva ipd.

Iz vsega tega in še drugega bi bilo mogoče dobiti jasnejšo sliko delovanja in naporov delovnega kolektiva. »Konoplan« pa bi postal izredno važen vzgojni

činitelj v podjetju, ki ga ne bi mogel prezreti noben član kolektiva. Mislim, da ima »Konoplan« vse pogoje, da lahko postane, poleg organov samoupravljanja, najvažnejši usmerjevalec celotnega kolektiva.

Z željo, da bi »Konoplan« postal v najkrajšem času živa slika življenja in dogajanja v podjetju, želim celotnemu delovnemu kolektivu srečno novo leto 1955 in čimveč uspehov.

Zrimšek Pavel, delovni inšpektor

Kaj je delala naša dramska družina

Ko ob zaključku leta pregledujemo delo posameznih sekcij Partizana, moramo z žalostjo ugotoviti, da je naša nekdanj najbolj agilna dramska družina skoraj skozi vse leto spala spanje pravičnega. Zakaj? to je vprašanje, na katerega je precej težko odgovoriti, saj pravih vzrokov za to niti ne najdemo. Naša dramska družina šteje precej članov, ki so bili vedno aktivni ter pripravljeni v vsakem momentu naštudirati igro ali kaj podobnega. Zakaj torej ni prišlo letos do nobene uprizoritve? Glavni vzrok gotovo tiči v neuporabnosti našega odra za uprizarjanje iger, kar tudi res drži, vendar pa to ne bi smelo ovirati dela, samo če pomislimo, pod kakšnimi pogoji delajo druga prosvetna društva, pa vendar uspevajo. Moje prepričanje je, da smo se preveč pomehkužili ter postali vse preveč občutljivi za vse pomanjkljivosti, ki bi se dale z dobro voljo igralcev in referenta prav gotovo odpraviti. Pred očmi moramo imeti to, da še nikdar ni bila nobena igra, ki smo jo uprizorili na našem odru, igrana dvakrat, temveč smo z njo gostovali po raznih bližnjih in daljnih odrih. Prav tako bi lahko delali tudi letos, vendar moram zvrniti nekaj krivde za to nedelavnost tudi na

našega referenta, ki bi moral biti gonilna sila vsega tega, pa vendar ni bil, vse premalo se je poglobil v to delo in ni znal obdržati ljudi. Zelo važna naloga referenta je, da družji ljudi in jih zna zainteresirati za zastavljeno delo, pa ne bo nikoli nobenih ovir, ki bi preprečile dejavnosti tako važne sekcije za ljudsko prosveto.

Zimski čas je prav za prav sezona za igralce, mi smo jo lep del že zamudili, vendar bi se dalo z dobro voljo še marsikaj nadomestiti. Res je, da je naš oder razdrt, vendar to ne sme biti povod za našo nedelavnost, saj imamo takoj v bližini dvorane, v katerih bi lahko imeli svoje premiere, nato pa z istimi igrami gostovali po bližnjih odrih. Na vsak način pa je potrebno z delom pohiteti, saj igra tudi ni tako hitro naštudirana. V vidu pa moramo imeti tudi to, da bo naša dvorana gotova do meseca maja; tudi za ta dan se bo treba pripraviti, tako da ne bo imel kino svoje otvoritvene predstave, temveč dramska skupina, saj je dvorana v prvi vrsti namenjena tej kulturni dejavnosti.

rs

Šport in šah

DRUŠTVO PARTIZAN
PRED OBČNIM ZBOROM

Le malo dni nas še loči, ko bomo zopet polagali svoj obračun za prejšnje leto. Naše bilance ne bo težko sestaviti, saj je bilo ravno to leto eno najplodnejših, odkar deluje med nami društvo »Partizan«. Uspehi so bili zadovoljivi, saj smo imeli skozi vse leto niz prireditvev in tekmovanj, tako v lahki atletiki kakor v sportnih igrah. Razna srečanja z bližnjimi in daljnimi odbojgarskimi ekipami, ki so se sicer končala včasih tudi z našim porazom, vendar to ni upognilo morale našega moštva, temveč se je le-to še z večjim elanom poprijelo svojega dela. Upam, da smo letos lahko zadovoljni z njihovim delom. Tudi namizni tenisači niso mirovali, saj so imeli vrsto uspešnih turnirjev. Lahka atletika pa je postala agilna šele proti jeseni, vendar smo tudi z njenim delom lahko popolnoma zadovoljni, saj so si naši lahkoatleti priborili lepo zmago nad Mengšani in Kamničani, za kar jim res lahko čestitamo in želimo v prihodnosti še več takšnih uspehov. Velika zasluga naših atletov je tudi, da imamo sami svoj stadion, ki sicer še ni dokončan, a vendar že sposoben za lahkoatletsko tekmovanje. Žalostno dejstvo je pa to, da pri vsem tem delu sodeluje le skupinica ljudi z našimi tekstilci na čelu, čeprav je v našem podjetju toliko mladine, ki bi bila potrebna fizikulturenega izživljanja, pa se potika okoli brez kakršnega koli smotrnega cilja. Bodoča naloga naših atletov naj bo tudi to, da pritegnejo v svoje vrste čim več te zapuščene mladine.

Tudi telovadnica je bila skozi vse leto polna naših najmlajših, na katerih prav za prav gradimo in polagamo nove temelje našemu društvu. Uspehi pri njih so prav zadovoljivi in upajmo, da bomo kmalu dobili iz njihovih vrst dobre telovadce in lahkoatlete, saj so njihove sposobnosti že kar velike. To je le del uspehov, ki sem jih hotel prikazati, več o tem pa boste lahko slišali na občnem zboru. Želja društvene uprave je, da se tega zbora udeleže vsi člani društva, vabljeni pa so tudi simpatizerji in prijatelji športa in telovadbe. Točen datum občnega zbora bo pravočasno objavljen.

PISMO ŠPELCI!

Večkrat sem se že namenil, draga Špelca, da Ti napišem kratko pisemce ter povem svoje mišljenje o Tebi. Skoro v vseh stvareh si mi kar všeč, zdi se mi pa, da še vse premalo prerešetaš naš kolektiv. Vse premalo vtikaš svoj nos tja, kjer se delajo velike napake, udrihaš pa po posameznikih, ki se včasih le malo pregreše. Tvoj cilj naj bi, po mojem mnenju, bil, da bi pregledala vse skrite in očite koticke, ter pisala in kritizirala vse napake, ki se gode pri nas, pa čeprav bi bil prizadet tudi kak »hauptman« — nič zato.

Dobro bi bilo, če bi pomolila svoj ljubki nosk tudi v nekatere naše organizacije, ki zadnje čase tako sladko spančkajo in jih nobena sila ne prebudi; morda se bo tebi posrečilo, da jih boš zdramila. To naj bi bila po mojem mišljenju Tvoja prva in glavna naloga, kajti zdrava in objektivna kritika lahko rodi samo dobre sadove. Sprehodi se malo po naših oddelkih in ob marsikaj se boš spotaknila, pobrala ter vrgla v svojo torbo in nihče Ti ne bo zameril, če boš v svoji kritiki objektivna. Ob vstopu v novo leto Ti želim obilo sreče na Tvoji poti, v upanju, da mojega pisma ne boš vzela zlonamerno.

Tvoj prijatelj

SPOZNAJMO IMENA NEKATERIH PREJ

Line (izg. lajn) je praznja preja, spredena iz česanega lanu. Preja je precej enakomerna, gladka in jo navadno izdelujemo v višjih številkah.

Tow (izg. tou) je hodnična preja iz odpadkov, ki jih dobimo pri česanju lanu. Je neenakomerna in jo uporabljamo za votek. Izdelujemo jo navadno v nižjih številkah.

Platt je beljena lanena preja ali sukanec.

Mold je groba lanena preja, deloma surova, deloma beljena. Rabimo jo navadno za votek.

Domača preja je na kolovratu ročno spredena lanena preja.

Lanena svilenka je najboljša lanena preja, navadno sukanec.

Mercerizirana lanena preja je beljena lanena preja s posebnim sijajem, ki ga dobimo z učinkovanjem natrijevega luga.

Konopljena line ali praznja konopnena preja je spredena iz česane konoplje.

Konopljena tow preja je spredena iz odpadkov, ki jih dobimo pri česanju konoplje.

Manila je preja iz vlaken listov manila konoplje. Uporablja se za motvoze in vrvi.

Jutova preja je preja iz vlaken jutovih stebel. Ker je poceni, se uporablja za embalažo in preproge slabših vrst.

Stranja je nadomestek za jutovo prejo, narejen iz slame.

Koprivja preja je napravljena iz vlaken koprivjih stebel. Uporablja se lahko tudi namesto bombaža.

Gozdna volna je preja iz vlaken borovih in smrekovih igel, predena s primesjo volne.

Moxed je preja iz zmesi jutovega in lanenega odpadka. Je nadomestek za laneno ali konopneno hodnično prejo.

Linofil-linopur je groba surova preja iz odpadkov lanu.

Kokosna preja je preja iz vlaken kokosovih orehov. Uporablja se za tkanje preprog-tekačev.

On: »Moja draga, edina, na rokah vas bom nosil, če me uslišite.«

Ona: »Ah, kako ste starinski. Bilo bi mi ljubše, če bi me vozili v avtu.«

* * *

V tramvaju sedi gospa nasproti nekega dečka, ki mu ne bi škodilo, če bi se useknil. Pa ga vpraša: »Ti, dečko, ali nimaš robca?«

»Imam, pa ga ne posojam!« se odreže mali.

Po cesti sta po polnoči kolovratila dva možakarja. Oba sta že precej pogledala v kozarček. Prišla sta do stebra s svetilko in se ga oprijela, da bi malo počila. Kar odnese enemu klobuk. Dolgo sta ugibala, kam je izginil, kar ga eden izmed njiju ugleda ne daleč na cesti.

»Aha, ga že vidim! tamle ob robu ceste! Drži ti svetilko, pa ga bom pobral.«

* * *

»Vidite, s tistole lepoticco se bom še danes seznanil in dogovoril za sestanek.«

»Če Vam uspe, mi morate na vsak način povedati!«

»Čemu?«

»Ker sem njen mož.«

* * *

Žena vzdihuje: »Le kje sem imela glavo, ko sem pristala, da se bom s teboj poročila!«

»Na mojih prsih!« se odreže mož.

* * *

»Zahtevam, da nemudoma vzamete mojo fotografijo iz izložbe!«

»Ampak zakaj? Saj to je vendar čast za vas!«

»Lepa čast! Kaj pa napis pod njo: „Šest takih za tri sto dinarjev!“«

KINO INDUPLATI BO PREDVAJAL

15.—16. januarja: »Dvojno življenje«, angleški film;

19.—20. januarja: »Pečat preteklosti«, ameriški film;

22.—23. januarja: »Žena morja«, argentinski film;

26.—27. januarja: »Rdeče nebo nad Montano«, ameriški barvni film;

29.—30. januarja: »Ljubimeci iz New Orleansa«, ameriški barvni film;

2.—3. februarja: »Margit«, švedski film;

5.—6. februarja: »Državni sovražnik št. 1«, francoski film;

8.—10. februarja: »Mesto iluzij«, ameriški film;

12.—13. februarja: »Dva v avtu«, avstrijski film.

Uprava kina »Induplati«

Izdaja v 600 izvodih kolektiv tovarne »Induplati«

Odgovorni urednik: Lipovšek Otmar

Natisnila Triglavsko tiskarna v Ljubljani